

Zöld ág a tetőn

„Együtt sírunk, együtt nevetünk”

Képviselő és választói

Alsóváros, Móraváros, Hattvastelep, Gyálarét. Mihálytelek lakói egy esztendője szavaztak bizalmat dr. Dobi Ferencnek; az 5. számú kerület országgyűlési képviselőjének választották. Jelöltjük budapesti ugyan, de tudták — mint a MEDOSZ főtitkárának — szívügye ez a vidék. Mondják, nem is csalódtak benne: tevékenységének máris számos bizonyítéka tanúsítja ezt. Úgy tűnik, a kilométerekben mérhető távolság olykor nem jelenti az eltávolodást azoktól az emberektől, akikről tudjuk, számítanak ránk.

Választóitól hallottam, hogy dr. Dobi Ferenc csaknem olyan gyakran rója a móravárosi, alsóvárosi utcákat, mintha csak Szeged egy távolabbi körzetében élné. Betért már sorra a környék üzleteibe, szoba eleget a vásárlókkal, az eladókkal, végigment az Alsónyomás soron, a temető melletti, tisztításra váró csatorna partján, jól ismeri a Mátvás tér környékét, ellátogatott több iskolába, vállalthoz és tévészhez is. Legalább 2000 választójával állt már szemtől szembe — tartják róla. A tájékozottságnak a közvetlen emberi kapcsolatoknak meg is lett az eredménye. A hattvastelepiek azzal dicsekednek: képviselőjük jóvoltából egy faházzal gazdagodtak, amely az 6. önzetlen

munkájuk révén lakályos otthonot ad a különböző társadalmi rendezvényeknek és két iskolai tanteremmel gyanarítja a városrészt. Az ő közbenjárásával érte el több mint 70 szegedi utca lakója, hogy társulást hozhattak létre a gázhálózat kiépítésére. A kereskedelmi gondokon enyhíteni fog a Móravárosban és Alsóvárosban épülő ABC-áruház.

Mindezt a kerület választói már megtudták, amikor legutóbb júniusban találkoztak képviselőjükkel. S alig telt el két hónap, dr. Dobi Ferenc ismét Szegedre érkezett. Tegnap, pénteken Kulcsárné dr. Kiss Piroška fogadta a Hazafias Népfőnt városi bizottságán, majd ellátogatott a 600-as számú ipari szakmunkásképző intézetbe, találkozott a móravárosi körzeti népfőntbizottság vezetőivel. Mihálytel-

ken a téesz, a helyi népfőntbizottság és a tanács képviselőivel beszélgetett az ott élő emberek mindennapi gondjairól. Vallja: a képviselő feladata az is, hogy az országos ügyekhez képest aprónak tűnő helyi gondokon enyhítsen, ha tud. A választásoknak, hattvastelepieknek előfordulhat, hogy létkérdés, van-e nyilvános telefonjuk vagy nincs. A Posta megígérte, hogy lesz.

A kérdésre, hogy mi köti Szegedhez, a képviselő azt válaszolta: „Az emberek. A megye mezőgazdaságában, erdőszerteiben, vízgazdálkodása területén dolgozók a MEDOSZ tagjai, szakmabeliek. Nagyszerű emberek a választóim, szeretik a lakóhelyüket, de emellett megértik, mire telik, mire nem. Tisztelem őket; együtt sírok, együtt nevetek velük.”

Ch. A.

Odesszai diákok Szegeden

Odesszából tizenkilenc orvostanhallgató egyhónapos szakmai gyakorlatra érkezett a Szegedi Orvostudományi Egyetemre. A csoport vezetőjét, Georgij Ivanovics Tyeresenkót, az Odesszai Orvostudományi Egyetem Marxizmus—Leninizmus Intézetének tanszékvezetőjét és Nyina Alekszandrovna Krepisevát, a Odesszai Orvostudományi Egyetem Biológiai Intézetének docensét tegnap délelőtt fogadta Török József, az MSZMP Szeged városi bizottságának első titkára. Beszélgettek a város politikai, társadalmi életéről, gazdasági, szociális és kulturális eredményeiről. A szovjet vendégek elítelték a Sajtóháza is, ahol a Délmagyarország szerkesztőségének munkájával ismerkedtek.

Somogyi Károlyné felvétele

Régi hagyomány az építőmunkásoknál, hogy felszalagozott, zöld ágat tűznek ki az épülő házra, mégpedig akkor, amikor annak legmagasabb pontját érik. A Dóm téren épülő könyvtár és levéltár leendő otthona tegnap „kapta” meg a munka haladását jelző ágat. Ezzel befejezték az épület szerkezeti szerelését. Tegnap délután köszöntötték az építők és a könyvtár leendő gazdái a zöldág-avatást, kis ünnepséggel, ahol megjelent dr. Székely Sándor, a városi pártbizottság titkára és dr. Végh Gyula, a Csongrád megyei pártbizottság osztályvezető-helyettese. Papp Gyula, a városi tanács elnöke rövid beszédben köszönte meg az építők eddigi munkáját.

Cikkünk nyomán

Nesze neked, megoldás!

Augusztus 4-i számunkban Nesze neked, kistermelő címmel cikket közöltünk, melyben szóvá tettük, hogy az utóbbi időben megszűntek egy korábban megtűrt gyakorlatot: a mesterséges megtermékenyítőknek megtiltották, hogy háznál végezzék munkájukat. Cikkünkre dr. Lőrincz István, a Dél-Alföldi Mesterséges Megtermékenyítő Állomás igazgatója válaszolt:

„Miként minden vállalatnál, intézménynél történik, a főállomás dolgozóit is meghatározott ügyrend, központi utasítások és technológiai előírások szerint végzik munkájukat. Ezek betartása minden dolgozó részére kötelező.

A dolgozók testi épségének és egészségének védelme, megóvása elsődleges érdek. Az állatok termékenyítése balesetveszélyes munka. Ezek elkerülése érdekében szükséges olyan munkakörülményeket teremteni, ahol az inszeminálás balesetmentes elvégzése biztosított. Ennek érdekében és ezeknek a szempontoknak a figyelembevételével történik az inszemináló helyek kijelölése és berendezése (kaloda stb.) biztosítják, hogy az állatok az inszeminálás közben az inszeminátoroknak sérülést ne okozzanak. Ezért előírás az inszemináló helyeken történő megtermékenyítés, és ezért tilos azt a háznál végezni, ahol ezek a balesetmentes körülmények nem biztosíthatók. Rendkívüli és kivételes esetben — ha az állattartó beteg vagy koránál fogva (idős vagy gyerek) nem képes felvezetni a nőivarú szarvasmarhát az inszemináló helyre — megengedett a háznál történő megtermékenyítés, de csakis azzal a további feltétellel, ha a megtermékenyítést végző inszeminátor részére megfelelő segítség biztosított, aki képes a nőivarú szarvasmarhát lefogni.

Az inszemináló helyeket a tanács jelöli ki, létesíti, karbantartásukról is a tanács

gondoskodik. Főállomásunknak csak az a teendője, hogy ezeket a helyeket a körjáratokba bekapcsolja. Amennyiben ezek felszerelése, berendezése és karbantartása hiányos és felszólításra az illetékes tanács a hiányosságok megszüntetéséről nem gondoskodik, a balesetveszélyesség miatt a továbbiakban itt megtermékenyítés nem végezhető.

Téves az a megállapítás, miszerint „valakinek nem tetszett”, hogy az inszeminátor háznál végzi a megtermékenyítést, és azért tiltotta azt meg, nehogy az inszeminátor többet keressen. Ez az intézkedés kizárólag azért történt, mert ez a ténykedés szabálytalan volt, balesetveszélyes, tehát tilos.

Félrevezető a cikknek az a megállapítása, hogy egy megtermékenyítés 200 forintot „kóstál”, amely az inszeminátort illeti. Az inszeminátor ugyan is fix fizetéses alkalmazott, havi illetményén felül, tervények teljesítése esetén és az eredményességtől függően a vemhesült állatok után 7 forint/darab prémium illeti meg. A szolgáltatás állatankénti 200 forint díja pedig a főállomást illeti, ezt a szolgáltatás megkezdése előtt csekken be kell fizetni.”

Vajon megnyugtató-e az igazgató válasza annak a móravárosi embernek a családját, akit vagy két éve a megtermékenyítő állomáson tapasztalt agyon a tehene? Megnyugtató-e azokat az idős tehenőtartókat, akik rettegve vezetik fölhevült jószágaikat az inszemináló helyre? Az ő biztonságukkal ki törődik vajon? Milyen rendelet szabályozza, hogy számukra mi balesetveszélyes és mi nem az? Pedig, aki egyszerű szakszövetkezeti tag, még táppénzt sem kap, ha megsérül.

Az élet, a mindennapi gyakorlat által fölvetett ellentmondás a maga módján meg is oldódott volna: aki nem tudta biztonságosan elvezetni állatát, szolt az inszeminá-

tornak, ő emberségből elment és a háznál végezte el a megtermékenyítést. Saját biztonságáról volt szó, ha balesetveszélyesnek látta, valószínűleg nem vállalta a munkát. Ezért pénzt nem kért, a tehenőtartók azonban úgy érezték, a fáradságot, a plusz autózást csekély összeggel honorálniuk kell. (Egy dolgot mellékesen: a mi cikkünkben nem szerepelt, hogy az inszeminálásért járó 200 forint az inszeminátort illeti; a pontosítást mindazonáltal köszönjük.)

Nem állunk a fenti spon-tán gyakorlat mellé, de drasztikus megszüntetését is ellenezük. Véleményünket továbbra is fenntartjuk. Szerintünk, meg lehetne oldani, hogy aki kívánja, háznál végezhesse az állatok megtermékenyítését. Az eddigi rendszer nem megszüntetni, hanem szervezetté tenni, legalizálni kellene. A helyi tanácsokkal közösen azt is meg lehetne oldani, hogy ne az állattartó gondoskodjék segítségről, hanem járjon együtt valaki az inszeminátorral, aki bizonyos díjazásért biztonságosan lefogja, megfékezi az állatot.

Úgy véljük, a főállomás is tehetne kezdeményező lépéseket, hogy a mindennapi gyakorlat során ne csak saját, hanem az állattartók érdekei is érvényesülhessenek.

Levele végén azt írja a főállomás igazgatója: glosszánk alkalmas az állattartókkal kialakult kedvező kapcsolatok megromlására. Ha kedvező kapcsolat azt kell érteni, hogy a főállomás diktálja a feltételeket; és ebbe a kistermelők saját biztonságuk, egészségük rovására kénytelenek beletörődni, nem lehetnek olyan egyértelműen jók azok a kapcsolatok. A mi célunk éppen e kapcsolatok javítása, a kölcsönös és népgazdasági szempontból is közös érdekek figyelembevételére: a glosszával is, mostani kiegészítésünkkel is.

Tanács István

Oktatási, ifjúságpolitikai célok

A felvételi előkészítők munkájának tökéletesítését, a továbbtanulásra jobban ösztönző kedvezmények kialakítását javasolta egyebek között legutóbbi ülésén az Állami Ifjúsági Bizottság, annak érdekében, hogy a fizikai dolgozók gyermekei közül mind többen szerezhessenek magasabb képzettséget.

Az elmúlt években iskolarendszerünk a korábbinál több támogatást nyújtott az arra rászoruló fiataloknak ahhoz, hogy felzárkózzanak az értelmiségi környezetből kikerülő társaik tudásszintjéhez. Az általános iskolában jelentős erőfeszítésekkel sikerült elérni, hogy a diákok legtovább megismerjék azt az alapműveltséget, amelynek birtokában folytathatja tanulmányait.

Az elmúlt fél évtizedben

a szocialista értelmiség utánpótlása érdekében a felsőoktatási intézmények felvételi előkészítő bizottságai végeztek a legeredményesebb munkát. Évente mintegy 30 ezer fiatal vesz részt a levelező felkészítő tanfolyamokon, illetve az oktatótáborokban.

Az Állami Ifjúsági Bizottság hangsúlyozta, hogy az új pedagógiai dokumentumok, a korszerűbb tantervek bevezetése, s az általános műveltségre jobban építő érettségi és felvételi rendszer jövőre tervezett életbe lépése különösen időszerűvé teszi a segítségnyújtás formáinak továbbfejlesztését. Elsősorban az iskolai oktatás színvonalának javításával szükséges hozzájárulni a műveltségi hátrányok csökkentéséhez, emellett — kiegészítő eszkö-

zökkel — továbbra is jelentős a szerepe az arra rászoruló intézményes támogatásnak. Így az eddigieknél jobban össze kell hangolni a tanácsok a középiskolák és a továbbtanulást segítő egyéb szervek munkáját, hogy tevékenységük egymásra épüljön, illetve egymást kiegészítse.

A fizikai dolgozók gyermekeinek szociális támogatása is hozzájárulhat a művelődési egyenlőtlenségek csökkentéséhez. A következő években sem nélkülözhető a napközli otthonos ellátás javítása, a tanulási hálózat bővítése.

Az ÁIB felkérte a Művelődési Minisztériumot, hogy dolgozza ki, s 1982 őszétől vezesse be a középiskolai tanulmányi ösztöndíjak új szabályozását. (MTI)

Ifjúsági parlamentekre készülnek

Az ifjúsági parlamentek a szocialista demokrácia igen jó fórumainak bizonyultak. Az ősszel újból megrendezésre kerülő ifjúsági parlamentekre már megkezdődtek az előkészületek. A HVDSZ Csongrád megyei Bizottsága és a KISZ Csongrád megyei Bizottságának közös szervezésében tegnap, pénteken délelőtt a Szegedi Városgazdálkodási Vállalat klubjában huszonnyolc megyei vállalat, üzem szakszervezeti és KISZ-vezetői találkoztak, hogy közös feladataikról tanácskozzanak, összehangolják az érdekvédelemmel kapcsolatos dolgaikat.

Az érdekelteknek előbb Szamosi Levente, a HVDSZ Központi Vezetősége ifjúsági bizottságának titkára, majd Horváth András, a KISZ Csongrád megyei Bizottságának ifjúmunkás-felelőse válogatta föl az együttműködésre vonatkozó legrelevánsabb tennivalókat. A vitában többen is szót kértek és a megtermékenyítő tanácskozás végén kialakult az a fővonal, amelyet a helyiiparban és városgazdálkodási területen ténykedő fiatalok követhetnek a szeptemberben, októberben és novemberben sorra kerülő ifjúsági parlamenteken.

Állati

Hétköznapiak A kakas

„Nap nap után karikás szemekkel támolgog be a munkahelyére. Lehangoit, zsörtölődő, kötszökődök, mindenkiel összerúgja a port. Hát kötelesek vagyunk túrni főnökünk személyes hangulatát?” — kérdezte a minap két fiatalember, akik nem bírva tovább kollégájuk idegeskedéseit, a szerkesztőségben keresték a megnyugvást.

„Talán iszik a főnökük? — kérdeztem óvatosan. „Vagy nincs rendben a családi élete? Lehetnek egyéb gondjai, próbáljanak beszélni vele, talán csak múló hangulatváltozásról van szó. Esetleg beteg, kezelésre lenne szüksége, egy kis pihenésre...” Látogatóim, mint héja a várva várt áldozatra, hirtelen lecsaptak erre a szóra.

„Persze, hogy pihenésre lenne szüksége, hisz épp ezért vagyunk itt. Éjszaka-kon át nem alszik a szerencsétlen. Csak hánykolódik az ágyában. Már dugott vattát a fülébe, vett

be altatót, de az az átkoszemekkel támolgog be a zott kakas nem hagyja aludni! Hogy miféle kakas? Hát a szomszéd kakasa. Képzeld: a fűrészbábon etetgetik, áztatott kenyéren meg kukoricán tartják. Az a szerencsétlen meg elvesztette az időérzékét, mit neki éjszaka vagy hajnal, kukorékol, a csőre be nem áll... Szegény főnökünk meg tehetetlen; egy kakasnak már fejét vétette, de hamarosan jelentkezett az utód. Harsongó elviselhetetlen, véget nem érő kukurikuuu-val.

Mit is tanácsolhattam volna a kakas megviselt idegzetű főnöknek és beszoztottainak? Idéztem a tanács állatok tartásáról szóló rendeletét: „Ha a lakóházban ötnél több bérlemény van, baromfit csak akkor szabad tartani, ha ahhoz a bérnök többsége hozzájárul.”

A kérdést tehát szavazatra kell bocsátani a lakók között. Hátha nem „kakasodik” tovább a szomszéd.

Macskák

Valaki valahol (teljes név és cím) öt macskát tart a házában — tudom meg egy névtelen levélből. Az erkélyen lepik a legyek a macskatányérokat, s ebben a hőségben bizony szaga van az ételmaradéknak. S egyébként is: van, aki nem szereti, sőt ki nem állhatja a macskákat. Ilyen lehet a kilitét föl nem fedő levélíró is.

Magam is macskabarát lévén, megértem azokat, akik

Ch. A.